

A co teprve když se s nimi Harley hnul a slavnostně vyjeli z vrat. Tonda se pyšně rozhlížel a litoval, že všichni kluci teď sedí v autobuse, cucají bonbóny, vyhlížejí Karlštejn a nevidí ho.

Když dorazili s Harleyem na Zbraslav, Tonda nevěděl, co se s ním děje. Ráno si liboval, že mu máma dala na výlet i čokoládu, ale teď po ní ani nevzdechl. Tolik senzačních starých aut a motorek viděl jen v hračkářském krámě. A tady to všechno bylo opravdické a jako nové. pragovky, bugatky, airovky, tatrovky, všechny se mu blýskaly před očima, lidé se tlačili, stoupali si na špičky a hlas v amplionu dělal takový rámus, že nebylo slyšet vlastního slova. Tonda nevěděl, na co se má dřív dívat. Najednou uslyšel:

„Číslo třicet dva, Harley z roku 1921. Jezdec Michalíček se spolujezdcem.“

